

тото на 1790 година, и обсъждането му въ националното събрание подало поводъ за най горещо стълкновение между два плавни лагера политици. Буржуазните либерали искали, щото изпълнителната власт да принадлежи на мерътъ и на комитетътъ му, а законодателните разпоръждания и контрольтъ да ся раздѣлени между голѣмия и малкия съвѣтъ. Това ся не харесало на чиститѣ демократи, тѣ искали, щото събранието на секційтъ да заседаватъ постоянно, щото тѣзи събрания всѣки день да обсъждатъ текущите въпроси, и щото мерътъ да тура въ изпълнение приказанията, издадени отъ секційтъ по болшинство на гласовѣтъ.

Не е трудно да разбѣреме, какви трѣбвало да бѣждтъ послѣдствията отъ такова устройство: въ постоянните събрания на секційтъ, можали би да участвуватъ само онези граждани, които отъ текущата политика приготвявали занятие за всичкия си животъ; който ималъ домакинство, свои търговски работи, свой занаятъ, той не е можалъ да пресѣдава цѣли дни и да повтаря тѣзи заседания всѣки день. И тѣй, предводители и главни членове на секционните събрания, трѣбвало да станатъ най закѣтитѣ агитатори, за които революцията сега що ся захващала, и които считала за измѣнникъ всѣки гражданинъ, които би ся уморилъ отъ вълнението на обществената дѣятелность. Планътъ на чиститѣ демократи не можалъ да послужи за основание на твърдо и постоянно устройство на градско управление; неблагоприятно би било да устройтъ управлението тѣй, щото въ него да не можѣтъ да уча-